

Slavíme doma (nebo ve službě) VELIKONOCE

Milí přátelé, sestry a bratři,

snad opatření kvůli nakažlivé nemoci brzy poleví, nebude to ale před Velikonocemi, a tak jsme letos nuceni na největší křesťanské svátky zůstat doma. Opět můžeme navštívit online bohoslužby na Facebooku [od sv. Vavřince v Praze](#), z táborské farnosti nebo z [trnavského společenství naší církve](#). Nově také přes Google Meet můžete navštívit českotěšínskou nebo zlínskou farnost. Díky duchovním Aloisi Sassmannovi, Jakubu Smrčkovi, Martinu Kováčovi, Petru Janu Vinšovi, Cezary Miziovi a Kamilu Kozelskému za tuto novou službu! Já budu na Velký pátek od 18.00 h na Google Meet se zlínskou farností číst pašije – kdo se chcete přidat, klikněte v té době na meet.google.com/xki-nbua-upc

Pro ty, kteří těchto možností nevyužijí nebo je nemají, nabízím opět níže uvedené texty modliteb a čtení pro domácí oslavu Velikonoc. Můžete si zapálit svíčku, ztišit se, číst, zpívat a modlit se. Pokud si chcete přečíst kázání, nějaká tady opět najdete. A taky si můžete spolu doma povídat o tom, co jste četli, přemýšlet, co Písmo dnes říká do vašeho života.

Zelený čtvrtek je ideální na slavnostní rodinnou večeři – vždyť tehdy Ježíš večeřel se svými žáky, volně se můžete inspirovat sederovou večeří, pokud budete chtít. Na Velký pátek čtení pašijí (passio – utrpení, lat.) dává příležitost k aktivnímu zapojení hned několika čtenářů – rozdělte si role, nejméně tři, ale možno i více... Na Vigílii vzkříšení je také více čtení a taky je potřeba mít nějaké zvědavé dítě, které se pořád ptá: "Proč je tato noc úplně jiná než všechny ostatní noci?" A v sobotu nezapomeňte na domácí paškál a odvážnější otcové nebo matky mohou zkusit zazpívat Exsultet... působivé provedení tohoto starodávného zpěvu najdete třebaš tady a můžete cvičit :-)
<https://youtu.be/Tei6Bh-nh-k> a po setmění zapalte svíčku v okně – spojíme se tak všichni v oslavě vzkříšení.

Veselé Velikonoce!

Váš biskup Pavel

ZELENÝ ČTVRTEK

Úvodní modlitba

Bože, náš Otče,
večer před svým utrpením
ustanovil tvůj milovaný Syn hostinu své lásky
jako znamení nové a věčné smlouvy s tebou.
Dej, ať nás jeho láska naplňuje
a ať ji předáváme dál svým sestrám a bratřím,
skrze tvého Syna Ježíše Krista,
našeho Pána a bratra,
který s tebou a s Duchem svatým
žije v našem středu nyní i navěky. Amen.

1. čtení Ex 12,1-4[5-10]11-14

Čtení z druhé knihy Mojžíšovy.

Hospodin řekl Mojžíšovi a Áronovi v egyptské zemi: „Tento měsíc bude pro vás začátkem měsíců. Bude pro vás prvním měsícem v roce. Vyhlaste celé izraelské pospolitosti: Desátého dne tohoto měsíce si každý vezmete beránka podle svých rodů, beránka na rodinu. Kdyby byla rodina malá a na beránka by nestačila, přibere si každý souseďa, který bydlí nejbližě jeho rodiny, aby doplnil počet osob. Podle toho, kolik kdo sní, stanovíte počet na beránka. [Budete mít beránka bez vady, ročního samce. Vezmete jej z ovcí nebo z koz. Budete jej opatrovat až do čtrnáctého dne tohoto měsíce. Navečer bude celé shromáždění izraelské pospolitosti beránky zabíjet. Pak vezmou trochu krve a potřou jí obě veřeje i nadpraží u domů, v nichž jej budou jíst. Tu noc budou jíst maso upečené na ohni a k němu budou jíst nekvašené chleby s hořkými bylinami. Nebudete z něho jíst nic syrového ani vařeného ve vodě, nýbrž jen upečené na ohni s hlavou i s nohama a vnitřnostmi. Nic z něho nenecháte do rána. Co z něho zůstane do rána, spálíte ohněm.]

Beránka budete jíst takto: Budete mít přepásaná bedra, opánky na nohou a hůl v ruce. Sníte jej ve chvatu. To bude Hospodinův hod beránka. Tu noc projdu egyptskou zemí a všechno prvorozené v egyptské zemi pobiji, od lidí až po dobytek. Všechna egyptská božstva postihnu svými soudy. Já jsem Hospodin. Na domech, v nichž budete, budete mít na znamení krev. Když tu krev uvidím, pomenu vás a nedolehne na vás zhoubný úder, až budu bít egyptskou zemi. Ten den vám bude dnem pamětním, budete jej slavit jako slavnost Hospodinovu. Budete jej slavit po všechna svá pokolení. To je provždy platné nařízení. Slyšeli jsme slovo Boží.

Ž 116,12-13.15+16bc.17-18

R: Kalich požehnání je společenstvím krve Kristovy.

Čím se odplatím Hospodinu * za všechno, co mi prokázal?

Vezmu kalich spásy * a budu vzývat Hospodinovo jméno. R:

Drahocenná je v Hospodinových očích * smrt jeho zbožných.

Jsem tvůj služebník, syn tvé služebnice, * rozvázal jsi moje pouta. R:

Přinesu ti oběť díků, Hospodine, * a budu vzývat tvé jméno.

Splním své sliby Hospodinu * před veškerým jeho lidem. R:

2. čtení 1 K 11,23-26

Čtení z prvního listu apoštola Pavla křesťanské obci v Korintu.

Bratři a sestry, já jsem přijal od Pána, co jsem vám také odevzdal: Pán Ježíš v tu noc, kdy byl zrazen, vzal chléb, vzdal díky, lámal jej a řekl: „Toto jest mé tělo, které se za vás vydává; to čiňte na mou památku.“ Stejně vzal po večeři i kalich a řekl: „Tento kalich je nová smlouva, zpečetěná mou krví; to čiňte, kdykoli budete pít, na mou památku.“ Kdykoli tedy jíte tento chléb a pijete tento kalich, zvěstujete smrt Páně, dokud on nepřijde.

Slyšeli jsme slovo Boží.

Verš před evangeliem

Nové přikázání vám dávám, abyste se milovali navzájem.

Evangelium J 13,1-17.31b-35

Slova svatého evangelia podle Jana.

Bylo před velikonočními svátky. Ježíš věděl, že přišla jeho hodina, aby z tohoto světa šel k Otci; miloval své, kteří jsou ve světě, a prokázal svou lásku k nim až do konce.

Když byli u večeře a ďábel již vložil do srdce Jidáše Iškariotského, syna Šimonova, aby ho zradil, Ježíš vstal od stolu a vědom si toho, že mu Otec dal všechno do rukou a že od Boha vyšel a k Bohu odchází, odložil svrchní šat, vzal lněné plátno a přepásal se; pak nalil vodu do umyvadla a začal učedníkům umývat nohy a utírat je plátnem, jímž byl přepásán. Přišel k Šimonu Petrovi a ten mu řekl: „Pane, ty mi chceš mýt nohy?“ Ježíš odpověděl: „Co já činím, nyní nechápeš, potom však to pochopíš.“ Petr mu řekl: „Nikdy mi nebudeš mýt nohy!“ Ježíš odpověděl: „Jestliže tě neumyji, nebudeš mít se mnou podíl.“ Řekl mu Šimon Petr: „Pane, pak tedy nejenom nohy, ale i ruce a hlavu!“ Ježíš mu řekl: „Kdo je vykoupán, nepotřebuje než nohy umýt, neboť je celý čistý. I vy jste čistí, ale ne všichni.“ Věděl, kdo ho zradí, a proto řekl: Ne všichni jste čistí.

Když jim umyl nohy, oblékl si svůj šat, opět se posadil a řekl jim: „Chápete, co jsem vám učinil? Nazýváte mě Mistrem a Pánem a máte pravdu: Skutečně jsem. Jestliže tedy já, Pán a Mistr, jsem vám umyl nohy, i vy máte jeden druhému nohy umývat. Dal jsem vám příklad, abyste i vy jednali, jako jsem jednal já. Amen, amen, pravím vám, sluha není větší než jeho pán a posel není větší než ten, kdo ho poslal.

Ježíš řekl: „Nyní byl oslaven Syn člověka a Bůh byl oslaven v něm; Bůh jej také oslaví v sobě a oslaví jej hned. Dítka, ještě jen krátký čas jsem s vámi. Budete mě hledat, a jako jsem řekl Židům, tak nyní říkám i vám: Kam já odcházím, tam vy přijít nemůžete. Nové přikázání vám dávám, abyste se navzájem milovali; jako já jsem miloval vás, i vy se milujte navzájem. Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým.“

Slyšeli jsme slovo Boží.

Kázání (Bendy Růžička)

Přátelé, velice jsem toužil jíst s vámi tohoto beránka, dříve, než budu trpět, říká Ježíš svým nejbližším při líčení poslední večeře v Lukášově evangeliu (L 22,15). Jíst velikonočního beránka v našem kontextu znamená slavit Velikonoce. Zvláště v menších společenstvích má to slavení dynamiku podobnou té, která panovala ve večeřadle. Nebývá tak okázalé jako slavení ve velkých chrámech. Naopak, je mnohem intimnější, a dává nám možnost lépe prožít prostotu, kterou zmiňuje i autor prvního listu Korintským, z něhož jsme dnes četli i

tento úryvek. Já jsem přijal od Pána, co jsem vám také předal, že Pán Ježíš v tu noc, kdy byl zrazován, vzal chléb, vzdal díky, rozlomil jej a řekl: „Vezměte, jezte. Toto je mé tělo, které se za vás láme. Toto číňte na mou památku. Je to tak radikálně jednoduché, žádná epikleze nebo doxologie, že na jedné straně by s velkou pravděpodobností autor propadl u zkoušky z liturgiky, bez ohledu na to jakou autoritou by se zaštiťoval (Já jsem přijal od Pána), avšak na druhou stranu, tak geniálně jednoduché, až z toho naskakuje husí kůže.

Tu noc, kdy byl zrazován...

Kolikrát byl Ježíš za svého pozemského života od něčeho zrazován nebo, chcete-li, odrazován: Janem od křtu, Petrem od ukřižování i od umývání nohou, příbuznými Lazara od návštěvy hrobu. Jistě bychom našli řadu dalších situací, kdy dotyční jednali v přesvědčení, že je to v nejlepším Ježíšově zájmu. Ale zrada, o které mluví list Korintským, ta je z jiného soudku. Navíc má i hluboce osobní rozměr. Není to zrada, kdy nás přes palubu hodí nějaký stát či instituce, a staneme se náhodnou obětí politického kalkulu, ale kdy se k nám obrátí zády někdo, komu jsme důvěřovali a měli ho rádi. Je to mnohdy otřes, který nás může poznamenat na celý život. Do té míry, že se uzavřeme a nikoho si nepustíme blíž k tělu. O to víc je to pro nás nepochopitelná Ježíšova reakce. On ví, co ho čeká, a vzhledem k tomu, co o něm píše evangelia, troufnu si tvrdit, že v těch chvílích, kdy se lidsky cítil úplně na dně – koneckonců smrtelná úzkost v Getsemanské zahradě to potvrzuje –, přesto nikoho neobviňuje, nevyřizuje si účty s apoštolý, ale odkazuje jim něco, z čeho Církev žije dodnes.

...vzal chléb, vzdal díky...

Dovedeme si představit sami sebe v této situaci? Nejen že neobviňujeme své blízké, ale jsme schopni dobrořečit a chválit Boha? Ježíš tak dokonale naplňuje slova Joba: To máme od Boha přijímat jenom dobro, kdežto věci zlé přijímat nebudeme? (Job 2,10). Víra je dar, opakujeme někdy jako mantru, a těžkých situacích „uklidňujeme“ sebe i druhé ve stylu: „Koho Pán Bůh miluje, toho křížkem navštívuje“, až se z toho stává bezobsažná fráze, která nás od Boha naopak vzdaluje. Nedáno můj přítel postoval na FB rozhovor s ze známým slovenským novinářem a komikem Tomášem Hudákem, který popisuje svou cestu od tradičního křesťanství k ateismu. Nenastal u něho žádný zlom, žádná tragédie, kdy by nabyl dojmu, že ho Bůh nechal na holičkách, ale cítil se oklamáný, že jako dítě a hlavně v dospívání neměl na výběr: Bůh existuje a basta, causa finita.

Toto je mé tělo

Je konec jinotajů, podobenství, Ježíš svým nejbližším natvrdo říká: Toto jsem já, kdo se za vás vydává. Pochopili to? V tu chvíli určitě ne, spíš v rozpacích hleděli jeden na druhého. Možná jen vnímali vážnost a mimořádnost situace, které navíc předcházelo mytí nohou, něco co se jen těžko chápe. Ježíš, aniž by se vzdal své autority, vykoná službu obvykle vyhrazenou sluhům a otrokům, a vyzývá je k tomu, aby se jeden ke druhému chovali stejně. A tak se v určitém slova smyslu každé všeobecné kněžství, na kterém jsme získali podíl křtem, stává i kněžstvím služebným. Je to natolik důležité poselství Poslední večere, že Janovo evangelium, které jsme dnes četli, tuto pasáž upřednostňuje na úkor slov o ustanovení Eucharistie.

...které se za vás láme...

V řeckém originále sloveso lámat chybí, a doslovně přeloženo: „Toto je mé tělo – to za vás“, zní docela kostrbatě, asi jako rozhovor ve vietnamské večerce. Proto si překladatelé vypomáhají různými slovesy, jako „vydávat“ nebo v tomto případě „lámat“. Věcně je určitě správné obojí, ale zkusme vnímat ten rozdíl: Vydávat – vydávají se i známky, knížky dekrety.

Ale slovo lámat v nás asociuje něco bolestivého, co nejde samo od sebe, co vyžaduje určitou míru námahy.

...To číňte na mou památku

Jaký je to rozdíl v Ježíšově přístupu oproti tomu, když my chceme předávat něco důležitého, o vedení ani nemluvě. Jakými rozsáhlými instrukcemi vybavujeme své následovníky, a pokud se toho dožijeme, jak mnohdy nelibě neseme to, jak to oni uchopili! Konec konců, v leckteré domácnosti slyšíme: „ale maminka tu svíčkovou dělala úplně jinak“, nebo „tohle by se za mně nemohlo stát“. Ježíš svým následovníkům dává svobodu a důvěru, a povzbuzuje je slovy: Tohle dělejte a já budu s Vámi až do konce času.

Letošní slavení Velikonoc bude ještě prostší, ještě víc osekáné na dřevě, než na jaké jsme byli možná zvyklí. A možná poprvé, možná po dlouhé době, můžeme jako společenství, nejen jako jednotlivci, prožít intenzivněji obavy z toho, co bude, tu nejistotu která vrcholí Velkým pátkem. Někdy se nám totiž může do hlav vkrádat myšlenka, že nás to Velikonoční triduum zbytečně zdržuje od Velikonoční vigilie. Vždyť přece víme, jak to dopadne, tak proč oddalovat slavení Kristova zmrtvýchvstání! Letos však rozhodně ne, letos spíš bude mnohem větší výzvou prožít velikonoční naději a radost ze Vzkříšeného Krista.

Přímluvy

- za církvev
- za svět
- za nemocné a odvrácení pandemie
- za potřebné
- za zemřelé

Otče náš, jenž jsi na nebesích,
posvěť se jméno tvé.
Přijď království tvé.
Bud' vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi.
Chléb náš vezdejší dej nám dnes.
A odpusť nám naše viny,
jako i my odpouštíme našim viníkům.
A neuved' nás v pokušení,
ale zbav nás od zlého.
Neboť tvé je království i moc i sláva navěky. Amen.

Požehnání

se na Zelený čtvrtek nedává... až zase na při oslavě Kristova vzkříšení

VELKÝ PÁTEK

Úvodní modlitba

Bože, náš Otče,
ty jsi nás nezanechal v moci temnoty,
ale ve svém slitování jsi nás vykoupil.
Ochraňuj, vysvobozuj a posvěcuj nás
skrze tvého Syna, který za nás trpěl a zemřel
a kterého jsi vytrhl ze smrti
– Ježíše Krista, našeho Pána,
který v jednotě Ducha svatého
s tebou žije a působí na věky. Amen.

1. čtení Iz 52,13–53,12

Čtení z knihy proroka Izajáše.

„Hle, můj služebník bude mít úspěch, zvedne se, povznesse a vysoko se vyvýší. Jak mnozí strnuli úděsem nad tebou! Jeho vzezření bylo tak znetvořené, že nebyl podoben člověku, jeho vzhled takový, že nebyl podoben lidem. Avšak on pokropí mnohé pronárody krví, před ním si králové zakryjí ústa, protože spatří, co jim nebylo vyprávěno, porozumějí tomu, o čem neslyšeli.“

Kdo uvěří naší zprávě? Nad kým se zjeví paže Hospodinova? Vyrostl před ním jako proutek, jak oddenek z vyprahlé země, neměl vzhled ani důstojnost. Viděli jsme ho, ale byl tak nevzhledný, že jsme po něm nedychtili. Byl v opovržení, kdekdto se ho zřekl, muž plný bolesti, zkoušený nemocemi, jako ten, před nímž si člověk zakryje tvář, tak opovržený, že jsme si ho nevážili. Byly to však naše nemoci, jež nesl, naše bolesti na sebe vzal, ale domnívali jsme se, že je raněn, ubit od Boha a pokořen. Jenže on byl proklán pro naši nevěrnost, zmučen pro naši nepravost. Trestání snášel pro náš pokoj, jeho jizvami jsme uzdraveni. Všichni jsme bloudili jako ovce, každý z nás se dal svou cestou, jej však Hospodin postihl pro nepravost nás všech.

Byl trápen a pokořil se, ústa neotevřel; jako beránek vedený na porážku, jako ovce před stříhači zůstal němý, ústa neotevřel. Byl zadržen a vzat na soud. Kdopak pomyslí na jeho pokolení? Vždyť byl vyřazen ze země živých, raněn pro nevěrnost mého lidu. Byl mu dán hrob se svévolníky, s boháčem smrt našel, ačkoli se nedopustil násilí a v jeho ústech nebylo lsti.

Ale Hospodinovou vůlí bylo zkrušit ho nemocí, aby položil svůj život v oběť za vinu. Spatří potomstvo, bude dlouho živ a zdárně vykoná vůli Hospodinovu. Zbaven svého trápení spatří světlo, nasytí se dny. „Tím, co zakusí, získá můj spravedlivý služebník spravedlnost mnohým; jejich nepravosti on na sebe vezme. Proto mu dávám podíl mezi mnohými a s četnými bude dělit kořist za to, že vydal sám sebe na smrt a byl počten mezi nevěrníky.“

On nesl hřích mnohých, Bůh jej postihl místo nevěrných.
Slyšeli jsme slovo Boží.

Ž 22,8-9.17-18a.19-20.23-24

R: Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?

Posmívají se mi všichni, kdo mě vidí, * šklebí rty, pokyvují hlavou:

„Spoléhal na Hospodina, ať ho vysvobodí, * má-li ho rád, ať ho zachrání!“ R:

Obkličuje mě smečka psů, * tlupa zlosynů mě svírá.

Ruce i nohy mi probodli, * mohu všechny své kosti spočítat. R:

Dělí se o můj oděv, * o můj šat losují.

Ty však, Hospodine, nestůj daleko, * má sílu, pospěš mi na pomoc! R:

Budu vyprávět svým bratřím o tvém jménu, * uprostřed shromáždění budu tě chválit.

„Kdo se bojíte Hospodina, chvalte ho, * slavte ho, všichni z Jákobova potomstva. R:

2. čtení Žd 10,16-25

Čtení z listu Židům.

„Toto je smlouva, kterou s nimi uzavřu po oněch dnech,“ praví Pán; „dám své zákony do jejich srdce a vepíšu jim je do mysli; na jejich hříchy a nepravosti už nikdy nevzpomenu.“

Tam, kde jsou hříchy odpuštěny, není už třeba přinášet za ně oběti. Protože Ježíš obětoval svou krev, smíme se, bratři a sestry, odvážit vejít do svatyně cestou novou a živou, kterou nám otevřel zrušením opony – to jest obětováním svého těla. Máme-li tedy tak velikého kněze nad celým Božím domem, přistupujme před Boha s opravdovým srdcem a v plné jistotě víry, se srdcem očištěným od zlého svědomí a s tělem obmytým čistou vodou. Držme se neotřesitelné naděje, kterou vyznáváme, protože ten, kdo nám dal zaslíbení, je věrný. Mějme zájem jeden o druhého a povzbuzujme se k lásce a k dobrým skutkům. Nezanedbávejte společná shromáždění, jak to někteří mají ve zvyku, ale napomínejte se tím více, čím více vidíte, že se blíží den Kristův.

Slyšeli jsme slovo Boží.

Pašije - Evangelium J 18,1-19,42 (Vypravěč, Ostatní, Ježíš)

Umučení našeho Pána Ježíše Krista podle Jana.

Po těch slovech šel Ježíš s učedníky za potok Cedron, kde byla zahrada; a do ní vstoupil on i jeho učedníci. Také Jidáš, který ho zradil, znal to místo, neboť Ježíš tam se svými učedníky často býval. Jidáš vzal s sebou oddíl vojáků, k tomu stráž od velekněží a farizeů, a přišli tam s pochodněmi, lucernami a zbraněmi.

Ježíš, který věděl všechno, co ho má potkat, vyšel a řekl jim: **„Koho hledáte?“** Odpověděli mu: „*Ježíše Nazaretského.*“ Řekl jim: **„To jsem já.“** Stál s nimi i Jidáš, který ho zradil. Jakmile jim řekl ‚to jsem já‘, couvli a padli na zem.

Opět se jich otázal: **„Koho hledáte?“** A oni řekli: „*Ježíše Nazaretského.*“ Ježíš odpověděl: **„Řekl jsem vám, že jsem to já. Hledáte-li mne, nechte ostatní odejít.“** Tak se mělo naplnit slovo: ‚Z těch, které jsi mi dal, neztratil jsem ani jednoho.‘

Šimon Petr vytasil meč, který měl u sebe, zasáhl jednoho veleknězova sluhu a utal mu ucho. Ten sluha se jmenoval Malchos.

Ježíš řekl Petrovi: **„Schovej ten meč do pochvy! Což nemám pít kalich, který mi dal Otec?“**

Vojáci s důstojníkem a židovská stráž se zmocnili Ježíše a spoutali ho. Přivedli ho nejprve k Annášovi; byl totiž tchánem Kaifáše, který byl toho roku veleknězem. Byl to ten Kaifáš, který poradil židům, že je lépe, aby jeden člověk zemřel za lid.

Za Ježíšem šel Šimon Petr a jiný učedník. Ten učedník byl znám veleknězi a vešel do nádvoří veleknězova domu. Petr zůstal venku před vraty. Ten druhý učedník, který byl znám veleknězi, vyšel, promluvil s vrátnou a zavedl Petra dovnitř. Tu řekla služka vrátná Petrovi: „*Nepatříš i ty k učedníkům toho člověka?*“ On řekl: „*Nepatřím.*“

Poněvadž bylo chladno, udělali si sluhové a strážci oheň a stáli kolem něho, aby se ohřáli. I Petr stál s nimi a ohříval se.

Velekněz se dotazoval Ježíše na jeho učedníky a na jeho učení. Ježíš mu řekl: „**Já jsem mluvil k světu veřejně. Vždycky jsem učil v synagóze a v chrámě, kde se shromažďují všichni Židé, a nic jsem neříkal tajně. Proč se mě ptáš? Zeptej se těch, kteří slyšeli, co jsem říkal. Ti přece vědí, co jsem řekl.**“ Po těch slovech jeden ze strážců, který stál poblíž, udeřil Ježíše do obličeje a řekl: „*Tak se odpovídá veleknězi?*“ Ježíš mu odpověděl: „**Řekl-li jsem něco špatného, prokaž, že je to špatné. Jestliže to bylo správné, proč mě biješ?**“ Annáš jej tedy poslal spoutaného veleknězi Kaifášovi.

Šimon Petr stál ještě u ohně a zahříval se. Řekli mu: „*Nejsi i ty z jeho učedníků?*“ On to zapřel: „*Nejsem.*“ Jeden z veleknězových sluhů, příbuzný toho, jemuž Petr uťal ucho, řekl: „*Cožpak jsem tě s ním neviděl v zahradě?*“ Petr opět zapřel a vtom zakokrhál kohout.

Od Kaifáše vedli Ježíše do místodržitelského paláce. Bylo časně zrána. Židé sami do paláce nevešli, aby se neposkvrnili a mohli jít velikonočního beránka. Pilát k nim vyšel a řekl: „*Jakou obžalobu vznášíte proti tomu člověku?*“ Odpověděli: „*Kdyby nebyl zločinec, nebyli bychom ti ho vydali.*“ Pilát jim řekl: „*Veźměte si ho vy a sud'te podle svého zákona!*“ Židé mu odpověděli: „*Není nám dovoleno nikoho popravit.*“ To aby se naplnilo slovo Ježíšovo, kterým naznačil, jakou smrtí má zemřít.

Pilát vešel opět do svého paláce, zavolał Ježíše a řekl mu: „*Ty jsi král židovský?*“ Ježíš odpověděl: „**Říkáš to sám od sebe, nebo ti to o mně řekli jiní?**“ Pilát odpověděl: „*Jsem snad žid? Tvůj národ a velekněží mi tě vydali. Čím ses provinil?*“ Ježíš řekl: „**Moje království není z tohoto světa. Kdyby mé království bylo z tohoto světa, moji služebníci by bojovali, abych nebyl vydán Židům; mé království však není odtud.**“ Pilát mu řekl: „*Jsi tedy přece král?*“ Ježíš odpověděl: „**Ty sám říkáš, že jsem král. Já jsem se proto narodil a proto jsem přišel na svět, abych vydal svědectví pravdě. Každý, kdo je z pravdy, slyší můj hlas.**“ Pilát mu řekl: „*Co je pravda?*“

Po těch slovech vyšel opět k Židům a řekl jim: „*Já na něm žádnou vinu nenalézám. Je zvykem, že vám o velikonocích propouštím na svobodu jednoho vězně. Chcete-li, propustím vám tohoto židovského krále.*“ Na to se dali do křiku: „*Toho ne, ale Barabáše!*“ Ten Barabáš byl vzbouřenec.

Tehdy dal Pilát Ježíše zbičovat. Vojáci upletli z trní korunu, vložili mu ji na hlavu a přes ramena mu přehodili purpurový plášť. Pak před něho předstupovali a říkali: „*Bud' pozdraven, králi židovský!*“ Přitom ho bili do obličeje.

Pilát znovu vyšel a řekl Židům: „*Hleďte, vedu vám ho ven, abyste věděli, že na něm nenalézám žádnou vinu.*“ Ježíš vyšel ven s trnovou korunou na hlavě a v purpurovém plášti. Pilát jim řekl: „*Hle, člověk!*“ Když ho velekněží a jejich služebníci uviděli, dali se do křiku: „*Ukřižovat, ukřižovat!*“ Pilát jim řekl: „*Vy sami si ho křižujete! Já na něm vinu nenalézám.*“ Židé mu odpověděli: „*My máme zákon, a podle toho zákona musí zemřít, protože se vydával za Syna Božího.*“

Když to Pilát uslyšel, ještě více se ulekl. Vešel znovu do paláce a řekl Ježíšovi: „Odkud jsi?“ Ale Ježíš mu nedal žádnou odpověď. Pilát řekl: „Nemluvíš se mnou? Nevíš, že mám moc tě propustit, a mám moc tě ukřižovat?“

Ježíš odpověděl: „**Neměl bys nade mnou žádnou moc, kdyby ti nebyla dána shůry. Proto ten, kdo mě tobě vydal, má větší vinu.**“

Od té chvíle ho Pilát usiloval propustit. Ale Židé křičeli: „*Jestliže ho propustíš, jsi nepřítel císařův. Každý, kdo se vydává za krále, je proti císaři.*“

Když to Pilát uslyšel, dal vyvést Ježíše ven a zasedl k soudu na místě zvaném ‚Na dláždění‘, hebrejsky Gabbatha.

Byl den přípravy před svátky velikonočními, kolem poledne. Pilát Židům řekl: „*Hle, váš král!*“

Oni se dali do křiku: „*Pryč s ním, pryč s ním, ukřižuj ho!*“ Pilát jim řekl: „*Vašeho krále mám dát ukřižovat?*“ Velekněží odpověděli: „*Nemáme krále, jen císaře.*“ Tu jim ho vydal, aby byl ukřižován, a oni se Ježíše chopili. Nesl svůj kříž a vyšel z města na místo zvané Lebka, hebrejsky Golgota. Tam ho ukřižovali a s ním jiné dva, z každé strany jednoho a Ježíše uprostřed. Pilát dal napsat nápis a připevnil jej na kříž. Stálo tam: Ježíš Nazaretský, král židovský.

Ten nápis četlo mnoho Židů, neboť místo, kde byl ukřižován, bylo blízko města; byl napsán hebrejsky, latinsky a řecky. Židovští velekněží řekli Pilátovi: „*Neměls psát ‚židovský král‘, nýbrž ‚vydával se za židovského krále‘.*“ Pilát odpověděl: „*Co jsem napsal, napsal jsem.*“

Když vojáci Ježíše ukřižovali, vzali jeho šaty a rozdělili je na čtyři díly, každému vojákovi díl; zbýval ještě spodní šat. Ten byl beze švů, od shora vcelku utkaný. Řekli mezi sebou: „*Netrhejme jej, ale losujme, čí bude!*“ To proto, aby se naplnilo Písmo: ‚Rozdělili si mé šaty a o oděv můj metali los.‘ To tedy vojáci provedli.

U Ježíšova kříže stály jeho matka a sestra jeho matky, Marie Kleofášova a Marie Magdalská. Když Ježíš spatřil matku a vedle ní učedníka, kterého miloval, řekl matce: „**Ženo, hle, tvůj syn!**“ Potom řekl tomu učedníkovi: „**Hle, tvá matka!**“ V tu hodinu ji onen učedník přijal k sobě.

Ježíš věděl, že vše je již dokonáno; a proto, aby se až do konce naplnilo Písmo, řekl: „**Žizním.**“ Stála tam nádoba plná octa; namočili tedy houbu do octa a na yzopu mu ji podali k ústům. Když Ježíš okusil octa, řekl: „**Dokonáno jest.**“ A nakloniv hlavu, skonal.

chvíle tiché modlitby v kleče

Poněvadž byl den přípravy a těla nesměla zůstat přes sobotu na kříži – na tu sobotu totiž připadal veliký svátek – požádali Židé Piláta, aby odsouzeným byly zlámány kosti a aby byli snati s kříže. Přišli tedy vojáci a zlámali kosti prvnímu i druhému, kteří byli ukřižováni s ním. Když přišli k Ježíšovi a viděli, že je již mrtev, kosti mu nelámali, ale jeden z vojáků mu probodl kopím bok; a ihned vyšla krev a voda. A ten, který to viděl, vydal o tom svědectví, a jeho svědectví je pravdivé; on ví, že mluví pravdu, abyste i vy uvěřili. Neboť se to stalo, aby se naplnilo Písmo: ‚Ani kost mu nebude zlomena‘. A na jiném místě Písmo praví: ‚Uvidí, koho probodli.‘

Potom požádal Piláta Josef z Arimatie – byl to Ježíšův učedník, ale tajný, protože se bál Židů – aby směl Ježíšovo tělo sejmout z kříže. Když Pilát k tomu dal souhlas, Josef šel a

tělo sňal. Přišel také Nikodém, který kdysi navštívil Ježíše v noci, a přinesl sto liber směsi myrhy a aloe.

Vzali Ježíšovo tělo a zabalili je s vonnými látkami do lněných pláten, jak je to u Židů při pohřbu zvykem. V těch místech, kde byl Ježíš ukřižován, byla zahrada a v ní nový hrob, v němž dosud nikdo nebyl pochován. Tam položili Ježíše, protože byl den přípravy a hrob byl blízko.

Kázání (Petr Krohe)

Pro dnešní rozjímání pod křížem jsem si dovolil vybrat dva úryvky z pašijí. Společně se zastavme, pročítejme posvátné texty Písma. Následující dvě úvahy nás mohou inspirovat.

„Vzali tedy Ježíše. On sám nesl kříž a šel na místo zvané Lebka, hebrejsky Golgota. Tam ho ukřižovali a s ním ještě dva jiné, každého po jedné straně a Ježíše uprostřed.“ (J 19,16-18)

Dnešní den stojí před očima církve a celého světa kříž. Církev jde dokonce dál a ten kříž, který stojí před očima uctívá a má k tomu své hluboké důvody. Pašijový příběh vrcholí křížem vztyčeným mezi nebem a zemí. A ti, kdo se dívají vidí, kam až může dojít zlo. Vidí rovněž, jak všeobjímající je dobro.

Kříž, na nějž se díváme, nám dává možnost podívat se do nahoty zla v celé jeho hrůze a šílenosti. Nikde jinde není tak jasný protiklad mezi dobrem a zlem. Bůh se nemstí, nevrací úderu nepřátel. Nejde do konfliktu, nehledá odplatu a spravedlnost. Jen zrcadlí Boží dobrotu. Při pohledu na kříž vidíme zcela jasně kam až sahá ona Boží dobrota. Jde až za samotný okraj jakéhokoli zla a zcela ho překračuje, zakrývá a tím vlastně zcela neguje jeho moc.

Budeme-li dnes meditovat před křížem, na kterém visí náš vykupitel, přemýšlejme o Boží dobrotě, velkorysosti a lásce.

„O třetí hodině zvolal Ježíš mocným hlasem: „Eloi, Eloi, lema sabachtani?“, což přeloženo znamená: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?“ (Mk 15,34)

Z kalicha utrpení Ježíš pije plnými doušky. vzdalují se mu nejen lidé, ale sám Bůh. Z Ježíšova výkřiku nás - diváky a účastníky dramatu - jímá hrůza. Spravedlivý Beránek je na své závěrečné cestě zcela opuštěný. Prožívá peklo, vstupuje do pekla. Jak jinak máme definovat stav naprosté nicoty, nejzazší opuštěnosti a odloučenosti od Boha. Křesťané ve svém vyznání víry hoří o skutečnosti, že Ježíš „vstoupil do pekel“. Ježíš zažívá hloubku nicoty, pokušení zoufalství a naprosté opuštěnosti. Opuštěnost bez smyslu. Nicota bez Boha. Evangelista Marek líčí, že Ježíš křičí zoufalstvím a hořkostí. Peklo ztráty smyslu, peklo nicoty, peklo zoufalství. To vše zaznívá z Ježíšova zoufalého volání.

Nechci nyní sklouznout k baroknímu prvoplánovému líčení Ježíšových útrap. Píšu o těchto stavech Ježíše na kříži z jiného důvodu. Jeho cesta údolím smrti a peklem marnosti, radikální opuštěnosti a zoufalství má svůj hluboký smysl. Je to velká zvěst pro nás všechny, kteří jsme podobnou situací museli projít. Pro všechny, kteří si na své cestě životem zoufali, prožívali utrpení, bezpráví, bolest nemoc, umírání, týrání. Ježíšova zkušenost ukazuje, že tíha utrpení neminula samotného Boha. Ježíš na kříži je nadějí pro všechny zoufalé. Naše víra se opírá o sílu kříže. Ježíšovo zoufalství říká, že není na světě situace, kterou by Bůh nešel s námi. Vše, úplně vše, co lidstvo prožívá v utrpení a bezesmyslnosti, je možné prožít s Bohem. On tím prošel také. I on ví, co je peklo. Naše víra může získat obrovskou sílu právě díky tomuto Ježíšovu výkřiku. Naše víra není díky tomu jen vyprázdněným žvaněním ideologů a máváním pomyslného optimistického praporu. Naše víra může růst právě z těchto těžkých

chvil. Bůh jde před námi. I my můžeme pochybovat, můžeme křičet proč nás Bůh opustil. I my můžeme prožívat zoufalství Velkého pátku. Ježíš to prožil s námi. Co nás může posílit víc?

Velký Pátek má v sobě hodně těžké a náročné téma. Rozjímáme nad temnotou lidské nenávisti a hlubokou Boží láskou. Rozjímáme nad otázkami smyslu utrpení a pekla pocitu, že Bůh nás opustil. Jsou to úvahy těžké a náročné.

Velký Pátek ukazuje, kdo je skutečným Pánem světa. Je to ten, který překonal zlo, sestoupil do pekel a nakonec přemohl smrt. Ježíš Kristus, PANTOKRATOR (vševládný).

Přímluvy

- za církev
- za služebníky církve a všechny věřící
- za katechumeny (připravující se na křest)
- za jednotu křesťanů
- za vyvolený židovský národ
- za nekřesťany, kteří věří v Boha
- za nevěřící
- za politiky a státníky
- za trpící a nemocné
- za odvrácení pandemie

Otče náš, jenž jsi na nebesích,
posvěť se jméno tvé.
Přijď království tvé.
Bud' vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi.
Chléb náš vezdejší dej nám dnes.
A odpusť nám naše viny,
jako i my odpouštíme našim viníkům.
A neuved' nás v pokušení,
ale zbav nás od zlého.
Neboť tvé je království i moc i sláva navěky. Amen.

Požehnání

se na Velký pátek nedává... až zase na při oslavě Kristova vzkříšení

VIGILIE VZKŘÍŠENÍ

Modlitba při zapálení velikonočního ohně nebo svíce

Otče, chválíme tě za tento nový oheň,
znamení tvé blízkosti,
od kterého teď zapálíme velikonoční svíci – Světlo Kristovo!

Exsultet - velikonoční chvalozpěv - recitovaná forma

Jásejte a plesejte nyní nebesa!
Radujte se andělé a svatí,
protože Kristus překonal smrt.
Zvěstujte to celému světu:
Pán nám přinesl spásu.
Ať se raduje i naše planeta Země.
Je zalita oslnivou září,
ozářena světlem a leskem věčného krále,
neboť dnes je osvobozena od prokletí a temnoty.
Ať se raduje Boží církev
v záři tohoto podivuhodného světla.
Naše jásání a naše radost
ať zní ozvěnou v tomto chrámu.
O to vás prosíme sestry a bratři:
chvalte s námi tuto podivuhodnou noc,
ve které náš Pán Ježíš Kristus
slavně vstal z mrtvých.

Všichni: Ježíš žije! Vstal z mrtvých, aleluja!

Je to důstojné a spravedlivé náš Otče,
s tvým Synem naším Pánem Ježíšem Kristem
s radostí a vděčně tě chválit.
On za nás splatil všechny naše viny
a svou krví prolitou z lásky
smyl všechny hříchy světa.

Všichni: Ježíš žije! Vstal z mrtvých, aleluja!

Toto je noc, která vysvobozuje celou planetu
z viny a temnoty hříchu,
přivádí ji do Boží milosti
a znovu ji zařazuje do říše svatosti.
Ano, toto je noc, kdy Kristus zpřetrhal pouta smrti
a z hrobu vystoupil jako vítěz.

Všichni: Ježíš žije! Vstal z mrtvých, aleluja!

Co by nám pomohlo, že jsme se narodili,
kdyby nám Kristus svým vykoupením
nepřinesl spásu a věčný život.
Bože, jak zázračná je tvoje láska k nám.
Jak neocenitelné je tvé přátelství:

abys osvobodil nás, hříšné lidi,
vydal jsi svého Syna smrti.
Adamův hříchu, jak se zdáš najednou milým,
protože tě mohlo smazat Kristovo umírání.
Šťastná vino,
tys nám přinesla milovaného Božího Syna,
našeho Vykupitele, Ježíše Krista.

Všichni: Ježíš žije! Vstal z mrtvých, aleluja!

Opravdu blažená noc,
ve které Ježíš vstal z mrtvých.
Je to noc, o které je psáno:
„Tato noc je mi světlem a leskem zářivé radosti!“
Ano, v této zázračné noci
snímá Ježíš, Beránek Boží, hříchy světa.
Zachraňuje nás před zhoubou,
osvobozuje nás od vší viny a ničí zlo i nenávist.
Truchlící naplňuje radostí, zoufalé jistotou
a všechny, kteří žijí, jednotou a mírem.

Všichni: Ježíš žije! Vstal z mrtvých, aleluja!

V této noci plné milosti
ať zazáří velikonoční světlo k Boží chvále.
Ano, toto je opravdu posvátná noc,
ve které se nebe a země spojují
a všechno, co Bůh stvořil, je znovu svěřeno lidem.
Prosíme tě, Bože, náš Otče,
nedej nikdy zhasnout v našich srdcích
světlu našeho Pána Ježíše Krista,
který dnes zvítězil nad smrtí.

Všichni: Ježíš žije! Vstal z mrtvých, aleluja!

Čtení noční stráže

Úvod k 1. čtení

Proč je tato noc úplně jiná než všechny ostatní noci?
Proč znovu posloucháme to, co už známe
a proč jdeme zpátky k našim počátkům?
Abychom nezapomněli,
odkud přicházíme a kam jdeme.
Abychom chválili Stvořitele, původce všeho života.
Abychom uviděli, poznali a uvěřili, že jsme lidé.

1. čtení Gn 1,1-2,4a

Čtení z první knihy Mojžíšovy.

Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi. Země byla pustá a prázdná a nad propastnou tůňí byla tma. Ale nad vodami vznášel se duch Boží.

I řekl Bůh: „Bud' světlo!“ A bylo světlo. Viděl, že světlo je dobré, a oddělil světlo od tmy. Světlo nazval Bůh dnem a tmou nazval nocí. Byl večer a bylo jitro, den první.

I řekl Bůh: „Bud' klenba uprostřed vod a odděluj vody od vod!“ Učinil klenbu a oddělil vody pod klenbou od vod nad klenbou. A stalo se tak. Klenbu nazval Bůh nebem. Byl večer a bylo jitro, den druhý.

I řekl Bůh: „Nahromad'te se vody pod nebem na jedno místo a ukaž se souš!“ A stalo se tak. Souš nazval Bůh zemí a nahromaděné vody nazval moří. Viděl, že to je dobré. Bůh také řekl: „Zazelenej se země zelení: bylinami, které se rozmnožují semeny, a ovocným stromovím rozmanitého druhu, které na zemi ponese plody se semeny!“ A stalo se tak. Země vydala zeleň: rozmanité druhy bylin, které se rozmnožují semeny, a rozmanité druhy stromoví, které nese plody se semeny. Bůh viděl, že to je dobré. Byl večer a bylo jitro, den třetí.

I řekl Bůh: „Bud'te světla na nebeské klenbě, aby oddělovala den od noci! Budou na znamení časů, dnů a let. Ta světla ať jsou na nebeské klenbě, aby svítala nad zemí.“ A stalo se tak. Učinil tedy Bůh dvě veliká světla: větší světlo, aby vládlo ve dne, a menší světlo, aby vládlo v noci; učinil i hvězdy. Bůh je umístil na nebeskou klenbu, aby svítala nad zemí, aby vládla ve dne a v noci a oddělovala světlo od tmy. Viděl, že to je dobré. Byl večer a bylo jitro, den čtvrtý.

I řekl Bůh: „Hemžete se vody živočišnou havětí a létavci létejte nad zemí pod nebeskou klenbou!“ I stvořil Bůh veliké netvory a rozmanité druhy všelijakých hbitých živočichů, jimiž se zahemžily vody, stvořil i rozmanité druhy všelijakých okřídlených létavců. Viděl, že to je dobré. A Bůh jim požehnal: „Plod'te a množte se a naplňte vody v mořích. Létavci nechť se rozmnoží na zemi.“ Byl večer a bylo jitro, den pátý.

I řekl Bůh: „Vydej země rozmanité druhy živočichů, dobytek, plazy a rozmanité druhy zemské zvěře!“ A stalo se tak. Bůh učinil rozmanité druhy zemské zvěře i rozmanité druhy dobytka a rozmanité druhy všelijakých zeměplazů. Viděl, že to je dobré. I řekl Bůh: „Učiňme člověka, aby byl naším obrazem podle naší podoby. Ať lidé panují nad mořskými rybami a nad nebeským ptactvem, nad zvířaty a nad celou zemí i nad každým plazem plazícím se po zemi.“ Bůh stvořil člověka, aby byl jeho obrazem, stvořil ho, aby byl obrazem Božím, jako muže a ženu je stvořil. A Bůh jim požehnal a řekl jim: „Plod'te a množte se a naplňte zemi. Podmaňte ji a panujte nad mořskými rybami, nad nebeským ptactvem, nade vším živým, co se na zemi hýbe.“

Bůh také řekl: „Hle, dal jsem vám na celé zemi každou bylinu nesoucí semena i každý strom, na němž rostou plody se semeny. To budete mít za pokrm. Veškeré zemské zvěři i všemu nebeskému ptactvu a všemu, co se plazí po zemi, v čem je živá duše, dal jsem za pokrm veškerou zelenou bylinu.“ A stalo se tak. Bůh viděl, že všechno, co učinil, je velmi dobré. Byl večer a bylo jitro, den šestý.

Tak byla dokončena nebesa i země se všemi svými zástupy. Sedmého dne dokončil Bůh své dílo, které konal; sedmého dne přestal konat veškeré své dílo. A Bůh požehnal a posvětil sedmý den, neboť v něm přestal konat veškeré své stvořitelské dílo. Toto je rodopis nebe a země, jak byly stvořeny.

Slyšeli jsme slovo Boží.

Ž 104,1-2a.5-6.10+12.13-14b.24+35c

R: Veleb, duše má, Hospodina!

Veleb, duše má, Hospodina! * Hospodine, můj Bože, jsi nadmíru velký!

Velebností a vznešeností ses oděl, * světlem se halíš jako pláštěm. R:

Zemi jsi založil na jejích základech, * nezakolísá na věčné věky.

Oceánem jsi ji přikryl jako šatem, * nad horami stanuly vody. R:

Pramenům dáváš stékat v potoky, * které plynou mezi horami.

Podél nich hnízdí nebeské ptactvo, * ve větvích švitoří svou píseň. R:

Ze svých komor zavlažuješ hory, * země se sytí plody tvého díla.

Dáváš růst travě pro dobytek, * bylinám užitečným člověku, aby ze země chléb dobýval. R:

Jak četná jsou tvá díla, Hospodine! * Všechno jsi moudře učinil,

země je plná tvého tvorstva. * Veleb, duše má, Hospodina! R:

Modlitba po 1. čtení

Bože, Tvůrce vesmíru,

svěřil jsi nám své stvoření,

které je plné tvé veliké dobroty.

Chválíme tě

a děkujeme ti za světlo,

které nás osvětluje tuto noc

- za Ježíše Krista, tvého Syna,

kterého jsi probudil ze smrti

k novému životu v čase a ve věčnosti. Amen.

Úvod ke 2. čtení

Proč je tato noc úplně jiná, než všechny ostatní noci?

Každý večer jdeme svými vlastními cestami,

ale dnes jsme všichni shromážděni

na tomto jednom místě.

Protože i my jsme byli otroky,

ale byli jsme osvobozeni.

Protože jsme byli zachráněni,

abychom k sobě navzájem patřili.

Protože této noci jsme povoláni ke svobodě.

2. čtení Ex 14,15-15,1a

Čtení z druhé knihy Mojžíšovy.

Hospodin řekl Mojžíšovi: „Proč ke mně úpíš? Pobídni Izraelce, ať táhnou dál. Ty pak pozdvihni svou hůl, vztáhni ruku nad moře a rozpoltíš je, a tak Izraelci půjdou prostředkem moře po suchu. Já zatvrdím srdce Egypťanů, takže půjdou za nimi. Oslavím se na faraónovi a na všem jeho vojsku, na jeho vozech i jízďě. Egypťané poznají, že já jsem Hospodin, až budu oslaven tím, co učiním s faraónem, s jeho vozy a jízdou.“

Tu se zvedl Boží posel, který šel před izraelským táborem, a šel teď za nimi. Oblakový sloup se před nimi totiž zvedl, postavil se za ně a vstoupil mezi tábor egyptský a izraelský. Jedněm byl oblakem a temnotou, druhým osvětloval noc; po celou noc se jedni k druhým

nepřiblížili. Mojžíš vztáhl ruku nad moře a Hospodin hnal moře silným východním větrem, který vál po celou noc, až proměnil moře v souš. Vody byly rozpolceny. Izraelci šli prostředkem moře po suchu. Vody jim byly hradbou zprava i zleva. Egypťané je pronásledovali a vešli za nimi doprostřed moře, všichni faraónovi koně, vozy i jízda.

Za jitřního bdění vyhlédl Hospodin ze sloupu ohnivého a oblakového na egyptský tábor a vyvolal v egyptském táboře zmatek. Způsobil, že se uvolnila kola jejich vozů, takže je stěží mohli ovládat. Tu si Egypťané řekli: „Utečme před Izraelem, neboť za ně bojuje proti Egyptu Hospodin.“

Hospodin řekl Mojžíšovi: „Vztáhni ruku nad moře! Vody se obrátí na Egypťany, na jejich vozy a jízdu.“ Mojžíš vztáhl ruku nad moře, a když nastávalo jitro, moře opět nabylo své moci. Egypťané utíkali proti němu a Hospodin je vehnal doprostřed moře. Vody se vrátily, přikryly vozy i jízdu celého faraónova vojska, které vešlo za Izraelci do moře. Nežůstal z nich ani jediný. Ale Izraelci přešli prostředkem moře po suchu a vody jim byly hradbou zprava i zleva.

Onoho dne zachránil Hospodin Izraele z moci Egypta. Izrael viděl na břehu moře mrtvé Egypťany. Tak uviděl Izrael velikou moc, kterou osvědčil Hospodin na Egyptu. Lid se bál Hospodina a uvěřili Hospodinu i jeho služebníkovi Mojžíšovi. Tehdy zpíval Mojžíš a synové Izraele Hospodinu tuto píseň:

Kantikum Ex 15,1b-2.3-4.5-6.17-18

R: Chci zpívat Hospodinu, neboť je velmi vznešený.

Chci zpívat Hospodinu, neboť je velmi vznešený, * koně i jezdce svrhl do moře.

Hospodin je má síla, jej opěvuji, * stal se mou spásou.

On je můj Bůh, a já ho chválím, * Bůh mého otce, a já ho oslavuji. R:

Hospodin je hrdina ve válce, * jeho jméno je Hospodin.

Faraónovy vozy a jeho vojsko svrhl do moře, * výkvět jeho reků byl potopen v Rákosovém moři. R:

Hlubiny je přikryly, * zřítily se do propasti jako kámen.

Tvá pravice, Hospodine, ukazuje svou moc a sílu, * tvá pravice, Hospodine, drtí nepřátele. R: Přivedeš a zasadiš svůj lid na hoře, na svém vlastnictví, * na místě, kde si, Hospodine, buduješ své sídlo,

ve svatyni, Pane, kterou vystavěly tvé ruce. * Hospodin bude kralovat navěky a navždy. R:

Modlitba po 2. čtení

Bože, to co jsme slyšeli ze Starého zákona,
je pro nás stále živé.

Co jsi kdysi učinil jednomu národu,
to dnes činiš všem národům.

Kdysi jsi vysvobodil Izrael z faraónova otroctví
a vedl jsi ho vlnami Rudého moře
– nyní však vedeš nás ke svobodě vodou křtu.

Vysvobod' celý svět z otroctví hříchu
a uskutečni na nás své zaslíbení,

které jsi dal Abrahámovi a jeho potomkům.

Prosíme tě o to skrze Krista, našeho Pána. Amen.

Úvod ke 3. čtení

Proč je tato noc úplně jiná než všechny ostatní noci?

Proč nasloucháme slovům, která mluví o tom,

že Bůh zapomněl a opustil lidi?

Abychom poznali radost ze spásy:

že nám Bůh dal nové srdce,

srdce z masa, ne z kamene.

Že nám dává nového Ducha:

svého Ducha jako dar a současně úkol.

3. čtení Ez 36,16-17a.18-28

Čtení z knihy proroka Ezechiela.

I stalo se ke mně slovo Hospodinovo: „Lidský synu, když izraelský dům sídlil na své půdě, poskvrnili ji svou cestou a svými skutky. Vylil jsem na ně své rozhořčení za krev, kterou na zemi prolévali, a za to, že ji poskvrnili svými hnusnými modlami. Rozptýlil jsem je mezi pronárody, jsou roztroušeni po zemích, soudil jsem je podle jejich cest a skutků. Ale když přišli mezi pronárody, znesvěcovali mé svaté jméno, kamkoli přišli. Říkalo se o nich: ‚Je to lid Hospodinův, ale z jeho země museli odejít.‘

I jala mě lítost pro mé svaté jméno, které oni, izraelský dům, znesvětili mezi pronárody, kamkoli přišli. Řekni proto izraelskému domu: Toto praví Panovník Hospodin: Nečiním to kvůli vám, izraelský dome, nýbrž kvůli svému svatému jménu, které jste znesvěcovali mezi pronárody, kamkoli jste přišli. Opět posvětim své veliké jméno, znesvěcené mezi pronárody, jméno, které jste vy uprostřed nich znesvětili. I poznají pronárody, že já jsem Hospodin, je výrok Panovníka Hospodina, až na vás ukáži před jejich očima svou svatost.

Vezmu vás z pronárodů, shromáždím vás ze všech zemí a přivedu vás do vaší země. Pokropím vás čistou vodou a budete očištěni; očistím vás ode všech vašich nečistot a ode všech vašich hnusných model. A dám vám nové srdce a do nitra vám vložím nového ducha. Odstraním z vašeho těla srdce kamenné a dám vám srdce z masa. Vložím vám do nitra svého ducha; učiním, že se budete řídit mými nařízeními, zachovávat moje řády a jednat podle nich. Pak budete sídlit v zemi, kterou jsem dal vašim otcům, budete mým lidem a já vám budu Bohem.“

Slyšeli jsme slovo Boží.

Ž 42,3.5bcd; 43,3.4

R: Jako laň prahne po vodách bystřin, tak prahne má duše po tobě, Bože!

Má duše žízní po Bohu, po živém Bohu: * kdy už smím přijít a spatřit Boží tvář? R:

Vzpomínám, jak jsem putoval v zástupu, * jak jsem je vodíval k Božímu domu s hlasitým jástem a chvalozpěvem * ve svátečním průvodu. R:

Sešli své světlo a svou věrnost: ty ať mě vedou * a přivedou na tvou svatou horu a do tvých stanů. R:

Pak přistoupím k Božímu oltáři, * k Bohu, který mě naplňuje radostí.

Oslavím tě citerou, * Bože, můj Bože! R:

Modlitba po 3. čtení

Bože plný slitování,
dobrotivě pohled' na všechny,
kterým jsi ve křtu dal
a dáváš nové srdce a nového ducha.
Učiň je svědky tvé spásy:
ať celý svět zakouší a poznává,
že rozptýlené se v něm sjednocuje, zestárlé obnovuje
a že všechno směřuje k dokonalosti
skrze Krista, našeho Pána. Amen.

Úvod k epištole - S Kristem zemřít a být vzkříšen

Proč je tato noc úplně jiná než všechny ostatní noci?
Často se naše lidství utápí ve tmě a padá pod tíhou zla.
Dnes ale do našeho temného a ztraceného života padá světlo.
Křtem v Kristu jsme byli přijati do jeho smrti.
Člověk umírá hříchu, Pán ale žije.
A tak žijeme i my skrze něj pro Boha navždy a věčně.

Epištola Ř 6,3-11

Čtení z listu apoštola Pavla křesťanské obci v Římě.

Bratři a sestry, nevíte snad, že všichni, kteří jsme pokřtěni v Krista Ježíše, byli jsme pokřtěni v jeho smrt? Byli jsme tedy křtem spolu s ním pohřbeni ve smrt, abychom – jako Kristus byl vzkříšen z mrtvých slavnou mocí svého Otce – i my vstoupili na cestu nového života.

Jestliže jsme s ním sjednoceni, protože máme účast na jeho smrti, jistě budeme mít účast i na jeho zmrtvýchvstání. Víme přece, že starý člověk v nás byl spolu s ním ukřižován, aby tělo ovládané hříchem bylo zbaveno moci a my už hříchu neotročili. Vždyť ten, kdo zemřel, je vysobozen z moci hříchu. Jestliže jsme spolu s Kristem zemřeli, věříme, že spolu s ním budeme také žít. Vždyť víme, že Kristus, když byl vzkříšen z mrtvých, už neumírá, smrt nad ním už nepanuje. Když zemřel, zemřel hříchu jednou provždy, když nyní žije, žije Bohu. Tak i vy počítejte s tím, že jste mrtvi hříchu, ale živi Bohu v Kristu Ježíši. Slyšeli jsme slovo Boží.

Velikonoční aleluja Ž 118,1-2.16ab+17.22-23

R: Aleluja, aleluja, aleluja.

Oslavujte Hospodina, neboť je dobrý, * jeho milosrdenství trvá navěky.

Nechť řekne dům Izraelův: * „Jeho milosrdenství trvá navěky.“ R:

Hospodinova pravice mocně zasáhla, * Hospodinova pravice mě pozvedla.

Nezemřu, ale budu žít * a vypravovat o Hospodinových činech. R:

Kámen, který stavitelé zavrhlí, * stal se kvádrem nárožním.

Hospodinovým řízením se tak stalo, * je to podivuhodné v našich očích. R:

Evangelium Mt 28,1-10[11-19]

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Když uplynula sobota a začínal první den týdne, přišly Marie z Magdaly a jiná Marie, aby se podívaly k hrobu. A hle, nastalo velké zemětřesení, neboť anděl Páně sestoupil z nebe, odvalil kámen a usedl na něm. Jeho vzezření bylo jako blesk a jeho roucho bílé jako sníh. Strážci byli strachem bez sebe a strnuli jako mrtví.

Anděl řekl ženám: „Vy se nebojte. Víím, že hledáte Ježíše, který byl ukřižován. Není zde; byl vzkříšen, jak řekl. Pojd'te se podívat na místo, kde ležel. Jděte rychle povědět jeho učedníkům, že byl vzkříšen z mrtvých; jde před nimi do Galileje, tam ho spatří. Hle, řekl jsem vám to.“

Tu rychle opustily hrob a se strachem i s velikou radostí běžely to oznámit jeho učedníkům. A hle, Ježíš je potkal a řekl: „Bud'te pozdraveny.“ Ženy přistoupily, objímaly jeho nohy a klaněly se mu. Tu jim Ježíš řekl: „Nebojte se. Jděte a oznamte mým bratřím, aby šli do Galileje; tam mě uvidí.“

[Když se ženy vzdálily, někteří ze stráže přišli do města a oznámili velekněžím, co se všechno stalo. Ti se sešli se staršími, poradili se a dali vojákům značné peníze s pokynem: „Řekněte, že jeho učedníci přišli v noci a ukradli ho, když jste spali. A doslechne-li se to vladař, my to urovnáme a postaráme se, abyste neměli těžkosti.“ Vojáci vzali peníze a udělali to tak, jak se jim řeklo. A ten výklad je rozšířen mezi židy až podnes.

Jedenáct apoštolů se pak odebralo do Galileje, na horu, kterou jim Ježíš určil. Spatřili ho a klaněly se mu; ale někteří pochybovali. Ježíš přistoupil a řekl jim: „Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtěte ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého.“]

Slyšeli jsme slovo Boží.

Přímluvy

- za církev
- za nově pokřtěné
- za svět
- za nemocné a odvrácení pandemie
- za potřebné
- za zemřelé

Otče náš, jenž jsi na nebesích,

posvěť se jméno tvé.

Přijď království tvé.

Bud' vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi.

Chléb náš vezdejší dej nám dnes.

A odpusť nám naše viny,

jako i my odpouštíme našim viníkům.

A neved' nás v pokušení,

ale zbav nás od zlého.

Neboť tvé je království i moc i sláva navěky. Amen.

Požehnání

Všemohoucí Bůh proměnil
utrpení svého Syna ve slávu.

Ať promění i naše zármutky v radost a ať nám žehná. Amen.

Ježíš Kristus nás svým životem a utrpením
přivedl k velikonoční radosti.

Ať touto radostí prozáří

všechny dny našeho života a ať nám žehná. Amen.

V této noci, kterou rozzářilo vzkříšení

našeho Vykupitele, ať nám žehná dobrotivý Bůh

a ať vás vede ke slunci, které nikdy nezapadá. Amen.

Požehnej nám všemohoucí Bůh Otec i Syn i Duch svatý. Amen.